

ОЛЕГ АЙРАНОВ
ФИГУРНО ПЪРЗАЛЯНЕ

chitanka.info

— Я сега да видим! — Шомпола огледа голямата цифра върху шперплатовата табела, закована за колчето. — Да-а, това вече е друго.

След това сгъна кльощатата си върлинещата фигура станала повод за прякора му като въпросителна и завря нос в сандъка.

— Готови ли са всичките? — подозрително се осведоми той, понеже го мързеше да брой табелките, напълнили сандъка до горе.

— Тъй вярно — израпортува бодро Увото. Още преди часове се бе вгадил от идиотските хрумвания на този дежурен офицер. Неделята, макар и без градска отпуската, си я представяше другояче.

— Добре, боец! Отиваш и ги забиваш точно там, където старшината ги е означил на тази скица. После се включваш към другите, които варосват дърветата. По някое време ще мина да ви проверя. Бегом марш!

— Слушам!

Сандъкът с табелките бе доста обемист и тежеше, но Увото гледаше да се измъкне колкото се може по-скоро от полезрението на дежурния офицер, почернил му целия предобед. Току до оградата на поделението имаше една закътана тревна площ, гледаща към улицата, която беше любимо място за скатавка. Избуял храсталак я лишаваше от пряка видимост към военния обект, а висока пролетна трева я бе застлала с мек килим. Когато Увото се промъкна през храстите, свари там Чочо и Кибрита разхвърлили се голи до кръста. Побелелите им през зимата тела жадно поглъщаха лъчите на априлското слънце. Излегнати мързеливо, доволно мижейки като котараци, те се наслаждаваха на заобикалящата ги идилия от чуруликащи птици, бръмчащи насекоми и най-вече отсъствието на команден състав.

— О-о, калиграфа! Свърши ли с хуйдожествената дейност? — весело го поздравиха двамата.

Увото с обилна порция псувни хвърли сандъка с табелките на тревата.

— Баси задръстения Шомпол! — негодуваше той. — Не вземе да си кара спокойно неделно дежурство, ами и той се е побъркал покрай тая предстояща проверка. Като че ли фатмакът не си знае районите за чистене, та сега ще ги означаваме с табелки по номера! И като че ли е къорав, цифрите му били малки, та трябваше да ги повтарям. Това си е направо извращение с цел на занятието: да се ебе майката на войника! — продължаваше да дудне Увото.

— К'во да кажем ние с кофите? — заропта на свой ред Кибрита. — Фатмакът ги бил оставил да варосваме дърветата, ама е разрешил варта бетер чорбата в столовата, като изсъхне по дърветата нищо бяло не остава и айде почвай отначало, все едно не си ги варосал въобще.

— И затова решихте да се скатаете тука и да си барате макарите — заключи Увото. — Не е лошо като идея. — Той седна и запали.

Не след дълго улицата пред тях почна да се пълни с коли. А когато от един автобус на спирката се изсипа цяла тумба хора, Кибрита с пъргав скок се изкатери на оградата и погледна към поделението.

— Свиждането почва. По беседките вече са насядали — докладва им той. — Еха, колко мамбо са помъкнали! Дай-Да-Ям би се пръснал, ако беше тука.

Двамата с Чочо светкавично навлякоха униформите и групичката взе под наблюдение тесния тротоар покрай оградата на път за КПП-то, където се появиха и първите пеши посетители. Интерес представляваха естествено не загрижените родители, а девойките, дошли да посетят някой любовно многострадален войник.

— Ех, маце, кой е тоя щастливец, дето те чака? — закачи Чочо първата — Защо не останеш за малко с нас, а?

— Евалла ти правя, само такива като тебе сънувам всяка нощ! — Увото бръкна в сандъка, извади две табелки и ги вдигна над главата си, като че ли оценяваше волна програма по фигурно пързаяне. — От мене получаваш 5,8 по шестобалната система!

— Така, както си въртиш дупето — веднага се включи в играта Кибрита, — вторият член на журито те оценява също с 5,8!

— Жалко, че няма табелки с нула! — заключи коментара Чочо. — С тези готини очи си направо за 6,0! — повдигна той табелки 5 и 9.

Девойката изглеждаше да е пълнолетна, но се изчерви като малко момиченце. Недвусмислените коментари не я разсърдиха, отдалечавайки се даже им хвърли през рамо мълчалива усмивка, на която бойците отвърнаха с ентусиазиран рев.

Втората състезателка далеч не бе оценена толкова ласкаво. Дори повдигната на токчета, тя по височина я стигаше Бъдъка, я не.

— Тая с обувалка ли си вкарва гъза в дънките? — полугласно се замисли Увото. — Гледай, гледай, как ги е опнала, като цигански тъпан. Аз повече от 2,3 не давам.

— Много ѝ е — Кибрита бе още по-безкомпромисен. — Тази направо ми счупи Годзиломера, ако я срещна на тъмно инфарктът не ми мърда, — вдигна той 1,9.

— Може пък да е расла във войнишко шкафче — предположи Чочо и подбра 2,4. — И като не е могла повече нагоре е тръгнала на ширина!

Отровният поглед, който им хвърли минаващата, не остави съмнение, че много добре е схванала за какво иде реч:

— Простаци такива! На вас ви липсва елементарно възпитание!

— Ах, недей... — театрално посегна към сърцето си Кибрита.

Жената кипваше бавно, като кооперативен аламбик:

— Аз съм учителка, ама от моите деца нито едно няма да стане такъв хулиган като вас!

— Мале, мале, мале... — Чочо се хвана за главата — горките деца.

— Да не търсиш някой твой бивш ученик от набора? — цинично намигна Кибрита.

Митологичната Горгона не би могла да гледа по-смразяващо.

— А вие какво си мислите? Да не съм дошла тук заради такива гамени като вас?

Жената се фръцна и със звучно тракане на токчетата продължи нататък.

— При кого е дошла не знам, ама на бой е само за Шомпола, за духовен живот му стига таман докъдето трябва! — сети се Увото, че все още му има зъб на дежурния.

Другите бойци също не се вкамениха, но поради липса на кандидатки за оценка, насочиха вниманието си към един младеж, нарамил небрежно пълен сак. Леко порасналата му коса издаваше единадесетокласника.

— Абе пич, къде си тръгнал ти бе, нямаш ли какво да си правиш в цивилизацията? — с любопитство го заприказва Увото.

— Дойдох да видя братовчеда и да му донеса едни неща — любезно отвърна момчето с наивна усмивка и се спря.

— Ха, аз като цивилен няма и да си помисля да идвам тука — заразсъждава Чочо. — Що не си гледаш гаджетата и абитуриентския бал, ами си тръгнал при братовчеда? Той от това няма да се уволни по-скоро.

— Виждаш ли ги тия цъфнали кестени? — го поде Кибрита — Наесен като родят и почнат да падат и тебе ще те привикат. А ако те пратят тук, дядо ти по това време ще се уволни! Това е отлично! А ти ще ми носиш куфарчето лично! — не пропусна той накрая старата казармена рима.

Заядливият тон не смути младежа ни най-малко, той по-скоро набра кураж да извади контра.

— Ама дотогава, както казва братовчедът, имате още служба да се сбръчкате. Пък аз ще си отида на абитуриентския бал и после ще изкарам едно лято за милиони на морето. Там, където има повечко мацета — намигна той, показвайки им средния си пръст.

— Кир, само да ми кацнеш! — Кибрита се бе хванал за оградата и приличаше на побеснял пес, затворен в клетка. — Ще те побъркам! — В гласа му се преливаха и заплаха, и отчаяние, и ярост. — Луд ще станеш, ей!

Но младежът вече беше отминал.

— Значи, само не ми говори за абитуриенти! — продължи Увото по темата — На тревогата края на май миналата година бях викач. Джипката таман ме пусна да тичам до офицерските блокове, търча аз, автомат, каска, пълнители, противогаз висят по мене, изплезил съм език, изведнъж отпреде ми цял випуск абитуриенти. Ама така, с балните рокли, тоалетите, парфюмите, костюмите, вратовръзките... абе, всички избарани като на модно ревю. Момчетата ме гледат нещо притеснени, ама момичетата веднага ме наобикалят. Едната вика „Я-а, ама той бил истински войник! Мога ли да ти пипна пушката?“, казвам ѝ: „Можеш, бе, маце, такава готина като тебе винаги, ама пред толкова народ не върви да се събличам!“ Тях им е весело, ама мен пита ли ме някой? — жално въздъхна той.

През това време дебеличката, получила съкрушителните оценки от журито, отново се зададе по тротоара, но този път в обратна посока.

— Горката, даже и войниците не я щат вече — с престорено съжаление изкоментира Чочо.

Тя се приближи с наежен вид, застана пред оградата и високо извика „Тука!“

Миг по-късно храстите се разтвориха и дългата фигура на Шомпола се изправи пред тях.

— Ето къде се били покрили! А аз ги търся из цялото поделение!

Тримата скочиха на крака и застанаха мирно.

— Затова че досега не сте изпълнили заповедта ми и се скатавате тука, отпуска няма да видите до края на месеца — започна ги той. — А заради простотиите и обидите по адрес на жена ми и тримата от журито по фигурно пързаляне получавате оценка 1 и ще спите в ареста. Дайте си коланите!

— Да се научите най-после на поведение и обноски! — удовлетворено изсъска дебеланата през оградата и с вирнат нос продължи пътя си.

Загубата на коланите естествено не ги освободи от възложените им задачи. Така Чочо и Кибрита отново хванаха кофите и продължиха с варосването, а Увото извади скицата с означенията и повлече сандъка с табелките. Когато Шомпола се отдалечи на достатъчно разстояние, той отново пусна залп псувни по негов адрес, но след време се поуспокои и го удари на философия:

— Пак по-добре сега арест и на есен уво, отколкото цял живот в казармата и тоя крокодопотабър вкъщи!

И сякаш за да позакърпи раненото си самочувствие, той си затананика стария войнишки рефрен:

*„Уволнение, уволнение,
ти си нашето спасение...“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.